

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Pavla Molka (soudce zpravodaj) a soudců Petra Mikeše a Lenky Bursíkové v právní věci žalobkyně: **ONDRA, s. r. o.**, se sídlem Lhotecká 209/37a, Hradec Králové, zast. Mgr. Tomášem Pavlem, advokátem se sídlem Smilova 547, Pardubice, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2024, č. j. 6101/1.30/24-4, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 8. 2025, č. j. 31 Ad 5/2024-102,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podstatou posuzované věci je spáchání přestupku umožnění výkonu nelegální práce a přestupku nesplnění informační a evidenční povinnosti vůči úřadu práce.

[2] Žalobkyně podniká ve zpracování kůží a kožešin. V prostorách její provozovny provedl Oblastní inspektorát práce pro Královehradecký a Pardubický kraj (dále jen „OIP“) dne 12. 8. 2021 kontrolu za účelem zjištění dodržování pracovněprávních předpisů se zaměřením na možný výkon nelegální práce a nesplnění informační a evidenční povinnosti při zaměstnávání zaměstnanců ze zahraničí. V den kontroly OIP vyslechl čtyři osoby

nacházející se v provozovně. Vykonávaly zde práci spočívající v balení sušených kůží do balíků. OIP zaznamenal všechny zjištěné skutečnosti do protokolu o kontrole. Na základě později zahájeného přestupkového řízení OIP následně rozhodnutím ze dne 26. 2. 2024, č. j. 12010/8.30/23-13 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Žalobkyně totiž podle OIP umožnila paní T. (dlouholetá přítelkyně syna jednatele žalobkyně) a panu Č. (kamarád syna jednatele žalobkyně) [dále jen „pracovníci“] výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti. Dále se žalobkyně dopustila přestupku dle § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti, jelikož nesplnila oznamovací povinnost spočívající v informování příslušné krajské pobočky úřadu práce o nástupu polské občanky paní B. do zaměstnání (dne 3. 1. 2021). Tím žalobkyně porušila § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Prvostupňovým rozhodnutím OIP uložil žalobkyni pokutu ve výši 85 000 Kč podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve spojení s § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), za nejpřísněji trestný přestupek dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti a povinnost uhradit náhradu nákladů přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí odvolala. Tvrdila, že údajně nelegální práci, kterou uvedené osoby vykonávaly, jim zadával syn jednatele žalobkyně, který není oprávněn ji zavazovat, a tyto osoby ji prováděly jako výpomoc právě pro jednatele syna, který jim za ni platil ze svých prostředků. Žalovaný v záhlaví citovaným rozhodnutím změnil výrok I. bod 2. prvostupňového rozhodnutí v části týkající se užití platného znění zákona o zaměstnanosti, přičemž původní text „(...) *ve znění pozdějších předpisů*“ nahradil dovětkem „(...) *ve znění účinném do 30. 6. 2024*“. Žalovaný souhlasil se závěry OIP ohledně naplnění znaků závislé práce, jeho úvahy však do jisté míry korigoval a doplnil. Uvedl, že u pracovníků došlo k naplnění znaků závislé práce ve vztahu k žalobkyni, a nikoliv k synovi jejího jednatele, jak setrvale tvrdila žalobkyně. Jednatelova syna, který je mimo jiné zaměstnancem žalobkyně, je třeba považovat za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě (žalobkyni) pro účely posuzování odpovědnosti za spáchaný přestupek. Ve zbytku potvrdil prvostupňové rozhodnutí a zamítl odvolání žalobkyně.

[4] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl rozsudkem ze dne 30. 1. 2025, č. j. 31 Ad 5/2024-69. Následně se proti rozsudku bránila kasační stížností, které Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) částečně vyhověl rozsudkem ze dne 29. 5. 2025, č. j. 8 Ads 48/2025-34. Výše citovaný rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl totiž k závěru, že se krajský soud nevyjádřil k zásadnímu argumentu žalobkyně týkajícímu se otázky naplnění znaků závislé práce mezi pracovníky a žalobkyní v případě, kdy za ni fakticky jednal syn jejího jednatele. V obecnosti tak šlo o otázku přičitatelnosti jednání fyzické osoby právnické osobě.

[5] Krajský soud se věcí zabýval ve druhém kole. V záhlaví citovaným (nyní napadeným) rozsudkem žalobu opětovně zamítl. Předně se krajský soud věnoval otázce, k jejímuž posouzení jej zavázal NSS ve zrušujícím rozsudku. Krajský soud vycházel z § 20 odst. 2 písm. f) přestupkového zákona, z něhož dovodil, že jednání fyzické osoby je přičitatelné právnické osobě, jednala-li za ní v pozici jejího zaměstnance. V posuzovaném případě bylo zřejmé, že syn jednatele žalobkyně měl zadané úkoly, které pro ni plnil, a sama žalobkyně jej

pokračování

označovala za svého zaměstnance. Žalobkyně jako právnická osoba proto byla pachatelkou přestupku, jelikož k naplnění jeho znaků došlo jednáním fyzické osoby, které bylo přičitatelné právě žalobkyni. Krajský soud tedy potvrdil závěry žalovaného. Pracovníci si byli vědomi, že pracují pro žalobkyni, přičemž právě syn jednatele jim zadával úkoly a vyplácel odměnu. Navzdory jeho blízkému vztahu s pracovníky krajský soud vyloučil, že by šlo o společenskou úsluhu či jakoukoliv jinou formu výpomoci.

[6] Krajský soud ve zbytku setrval na svém dřívějším odůvodnění a potvrdil, že žalobkyně v pozici zaměstnavatele umožnila pracovníkům výkon nelegální práce, jelikož došlo ke kumulativnímu splnění všech definičních znaků závislé práce dle § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, neboť pracovníci 1) pracovali v budově žalobkyně; 2) vykonávali požadovanou činnost – balení kůží; 3) konali činnost dle pokynů syna jednatele žalobkyně; 4) měli za práci slíbenou odměnu, která jim byla vyplácena v hotovosti, a 5) konali práci opakovaně a soustavně. Ani s jedním pracovníkem však žalobkyně neuzavřela pracovní smlouvu ani žádnou z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr.

[7] Dle krajského soudu tím žalobkyně porušila § 3 zákoníku práce, jelikož pracovníkům umožnila výkon nelegální práce dle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, dle něhož se nelegální práci rozumí závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah. Potvrdil tak závěry žalovaného o spáchání přestupku (umožnění nelegální práce) ve smyslu § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Potvrdil rovněž závěry žalovaného ohledně nesplnění oznamovací povinnosti žalobkyně písemně informovat příslušnou pobočku úřadu práce o nástupu zaměstnankyně B., čímž žalobkyně spáchala přestupek dle § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Shodně s žalovaným dospěl k závěru, že byla naplněna materiální stránka přestupku, resp. společenská škodlivost jednání.

[8] Krajský soud tyto závěry považoval za souladné s prohlášením žalobkyně ze dne 18. 10. 2021, tj. nedlouho po provedení kontroly, v němž uznala vytýkané nedostatky. V průběhu řízení před krajským soudem však svá tvrzení popřela. Krajský soud bezprostřední vyjádření pracovníků považoval za hodnověrná a neshledal důvod k jejich revizi nařízením dalších výslechů. Dodal, že OIP náležitě zjistil skutkový stav a řádně jej zaznamenal v protokolu o kontrole.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka požaduje zrušení napadeného rozsudku a rozhodnutí žalovaného pro jejich nepřezkoumatelnost, z důvodu nedostatečného odůvodnění. Z napadeného rozsudku není zřejmé, jak se krajský soud vypořádal s uplatněnými žalobními námitkami. Pouze bez logického zdůvodnění konstatoval správnost rozhodnutí žalovaného.

[10] Stěžovatelka je přesvědčena, že se krajský soud nezabýval otázkou, zda je možné závislost pracovníků spatřovat ve vztahu k ní nebo pouze k synu jednatele. Stěžovatelka ostatně vůbec nevěděla o jejich přítomnosti v provozně. Skutečnost, že pracovali ve

stěžovatelčině provozovně, automaticky neznamená, že pracovali pro ni. Krajský soud sám uvedl, že ve správním řízení bylo prokázáno, že syn jednatele pracovníkům zadával práci a vyplácel odměnu. Závěry krajského soudu jsou zcela nelogické. Krajský soud pouze suše aplikoval § 20 odst. 2 písm. f) přestupkového zákona. Nezabýval se tím, zda zaměstnanec stěžovatelky skutečně jednal za právnickou osobu, a nikoliv pouze za sebe. Ze správního spisu neplyne, že syn jednatele měl v úmyslu jednat za stěžovatelku jako právnickou osobu.

[11] Krajský soud navíc opomněl posoudit otázku, kdo měl z provedené práce prospěch. Takovou osobou nemohla být přímo stěžovatelka, jelikož ta pro výkon této práce uzavřela smlouvu právě se synem jednatele. Krajský soud se otázce nevěnoval a omezil se pouze na dogmatické konstatování, že syn jednatele jednal za stěžovatelku, a jelikož z toho měla stěžovatelka prospěch, je odpovědná za přestupek. Krajský soud tak nedostal závaznému právnímu názoru NSS, že se měl zabývat naplněním jednotlivých znaků závislé práce. Omezil se na strohé konstatování, že naplněny byly. Napadený rozsudek je proto dle stěžovatelky nepřekoumatelný.

[12] Stěžovatelka se setrvale dovolává toho, že nebyla v řízení „pasivně legitimována“. Není prý osobou, která by umožnila výkon nelegální práce, pracovníkům práci nezadávala, nekontrolovala je, ani jim nevyplácela odměnu. Navíc mezi nimi neexistoval žádný závislý pracovněprávní vztah.

[13] Závěry krajského soudu ohledně stěžovatelčina protiprávního jednání se příčí judikatuře NSS, podle jehož rozsudku ze dne 30. 10. 2015, č. j. 5 Ads 92/2015-24, nevzniká při jednorázové spolupráci vztah závislosti. Přitom řízení je proti ní vedeno pouze v rozsahu jednoho dne provedení kontroly OIP, tj. 12. 8. 2021. Řízení pro podezření ze spáchání přestupku v předchozích obdobích totiž bylo pravomocně zastaveno (usnesením OIP ze dne 3. 4. 2024, č. j. 12010/8.30/23-16). V jednom dni nemohl podle stěžovatelky vůči pracovníkům vzniknout vztah nadřízenosti a podřízenosti, který je jedním z pojmových znaků závislé práce, jejíž existence je základní podmínkou pro spáchání přestupku umožnění výkonu nelegální práce.

[14] Napadený rozsudek je nezákonný, jelikož krajský soud nesprávně posoudil povinnost správních orgánů provést dokazování v souladu s principem materiální pravdy. Úvahy krajského soudu, že stěžovatelka uznala dříve zjištěné nedostatky v den provedení kontroly, pokládá za nedostatečné a zavádějící. Stěžovatelka navrhovala, aby OIP prověřil, kdy s paní B. poprvé uzavřela dohodu o provedení práce, resp. kdy nastala její ohlašovací povinnost. Podotkla, že dohodu s paní B. uzavírala opakovaně a ohlašovací povinnost měla vzniknout právě ke dni prvního nástupu do práce. OIP měl navíc posoudit, zda tento přestupek nepodléhá z výše uvedených důvodů promlčení. Krajský soud v napadeném rozsudku srozumitelně nezdůvodnil, proč není potřeba doplnit dokazování ohledně toho, zda pracovněprávní vztah s paní B. nebyl založen již před 1. 1. 2021. Tato otázka je pro stěžovatelku zásadní z hlediska vzniku ohlašovací povinnosti a případného promlčení přestupku.

pokračování

[15] Žalovaný se ztotožňuje se závěry krajského soudu a navrhuje, aby NSS kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] NSS se nejprve zabýval přípustností podané kasační stížnosti, jelikož se jedná o opakovanou kasační stížnost. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je totiž *kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.*

[17] Rozšířený senát v usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS, bodu 24, dovedl výjimku ze zákonného pravidla a dospěl k závěru, že § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. „nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. [...]“. Shrnul proto, že citované ustanovení „limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v této věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným“.

[18] Již dříve také rozšířený senát v usnesení ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS, vyslovil, že „zruší-li Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti rozhodnutí krajského soudu, je vysloveným právním názorem vázán nejen krajský soud, ale také Nejvyšší správní soud sám, rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů v této věci o kasační stížnosti proti novému rozhodnutí krajského soudu“.

[19] NSS zrušil první rozsudek krajského soudu pro jeho nepřezkoumatelnost. Krajský soud, vázán závazným právním názorem NSS, se v napadeném rozsudku vytýkané otázky řádně věnoval, jak NSS rozvádí níže. Kasační stížnost je proto přípustná, neboť by jinak nebyl zajištěn věcný přezkum závěrů krajského soudu (rozsudek NSS ze dne 12. 8. 2022, č. j. 8 As 288/2019-103, č. 4386/2022 Sb. NSS, bod 17).

[20] Za situace, kdy krajský soud rozhodoval za nezměněného skutkového a právního stavu a nedošlo ani k podstatné změně judikatury, mohla stěžovatelka v opakované kasační stížnosti účinně namítat zejména, že se krajský soud neřídil závazným pokynem vysloveným ve zrušujícím rozsudku, a jeho rozhodnutí je tedy nadále nepřezkoumatelné, nebo se mohla dovolávat nesprávnosti právních závěrů vyslovených krajským soudem ve vztahu k nově doplněnému věcnému posouzení otázky přičitatelnosti jednání syna jednatele stěžovatelce. Jiné právní závěry účinně napadnout nemohla, pokud nebyly již součástí okruhu námitek první kasační stížnosti a nebyly Nejvyšším správním soudem vypořádány.

[21] Stěžovatelka shledává vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, v tom, že se krajský soud nezabýval otázkou, zda mohl syn stěžovatelčina jednatele, jakožto řadový zaměstnanec, svým jednáním zavazovat stěžovatelku, která by tak byla pasivně legitimována v přestupkovém řízení. Tím podle ní nedostal závaznému právnímu názoru NSS, vyslovenému ve zrušujícím rozsudku.

[22] Obecně třeba uvést, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána zejména v případech takových rozhodnutí, v nichž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky nebo ze kterých není patrné, proč soud považoval právní argumentaci účastníka řízení za nedůvodnou (rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost je pak zejména takové rozhodnutí, které postrádá základní zákonné náležitosti nebo jehož závěry jsou v příkrém rozporu se skutkovými zjištěními, nebo jehož odůvodnění je ve vztahu k výroku nejednoznačné (rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS).

[23] NSS konstatuje, že krajský soud plně dostal závaznému právnímu názoru NSS, který mu zejména v bodě 19 zrušujícího rozsudku uložil povinnost řádně vypořádat zásadní stěžovatelčinu námitku ohledně přičitatelnosti jednání jednateleova syna (zaměstnance) stěžovatelce. Z bodu 23 napadeného rozsudku je zjevné, že si byl krajský soud vědom závazného právního názoru NSS, přičemž v navazujících bodech 24 až 31 rozsudku vytýkané nedostatky svého odůvodnění řádně napravil. Krajský soud vycházel z § 20 odst. 2 písm. f) přestupkového zákona, z něhož s odkazem na rozhodnutí žalovaného dovodil, že právnické osobě lze přičíst jednání osoby, která za ni fakticky jedná a právnická osoba má z tohoto jednání užitek: *„Jednáním těchto fyzických osob pak fakticky dochází k naplnění znaků skutkové podstaty přestupku, za který odpovídá právnická osoba. Z důvodu právní jistoty a předvídatelnosti práva pro adresáty zákon stanoví, že skutkovou podstatu přestupku právnické osoby fakticky naplní svým jednáním fyzická osoba, jejíž jednání se přičítá právnické osobě, a to při činnosti právnické osoby, v souvislosti s činností právnické osoby nebo ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu“* (bod 26 napadeného rozsudku, zvýraznil NSS). Krajský soud poukázal na to, že sama stěžovatelka syna jednatele označovala za svého zaměstnance. NSS podotýká, že tato skutečnost by zakládala další důvod přičitatelnosti jeho jednání stěžovatelce ve smyslu § 20 odst. 2 písm. c) přestupkového zákona, podle něž *za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje (...) zaměstnanec nebo osoba v obdobném postavení při plnění úkolů vyplývajících z tohoto postavení*. Skutečnost, že přičitatelnost jeho jednání stěžovatelce lze opřít i o toto písmeno § 20 odst. 2 přestupkového zákona, vedle jeho písm. f), z něž vycházel krajský soud, však pouze podporuje přesvědčivost závěru krajského soudu, že jednání syna stěžovatelčina jednatele jí lze přičítat. Je tedy zřejmé, že se krajský soud namítanou otázkou věcně zabýval. Tuto námitku proto NSS neshledal jako důvod pro vyslovení nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

[24] Stěžovatelka dílčí kasační námitkou vyčítá krajskému soudu, že opomněl posoudit otázku, kdo měl z provedené práce prospěch. Její argumentace je však lichá, jelikož ze závěrů krajského soudu je zřejmé, že podle krajského soudu měla z nelegální práce pracovníků prospěch právě stěžovatelka, která měla uzavřenou pracovní smlouvu se synem jednatele, který pracovníkům nesporně zadával práci a vyplácel odměnu. Krajský soud v bodě 29 rozsudku dospěl k jasnému závěru, že *„[p]ráci vykonávali jménem žalobce (stěžovatelky), na pracovišti žalobce (stěžovatelky) a k jeho prospěchu, když vykonávali práci spadající pod hlavní předmět podnikání žalobce (stěžovatelky)“*. Tato podmínka § 20 odst. 2 písm. f) přestupkového zákona, na něž krajský soud odkazoval, tedy byla naplněna.

[25] V rámci posouzení stěžovatelčina argumentu, že nevěděla o přítomnosti pracovníků ve své provozovně, NSS plně souhlasí se závěry krajského soudu. Ten v bodě 28 napadeného

pokračování

rozsudku nepřisvědčil stěžovatelčině tvrzení, že nevěděla, že na jejím pracovišti vykonávají práci, která je jejím hlavním předmětem podnikání (zpracování kůží a kožešin), osoby spřátelené se synem jednatele. Ze zjištěného skutkového stavu plyne, že o přítomnosti pracovníků v provozovně věděl přinejmenším syn jednatele, jehož jednání stěžovatelku přímo zavazovalo, jak bylo vyloženo výše v bodě [23].

[26] V návaznosti na to NSS nepřisvědčil ani stěžovatelčině námitce, že se krajský soud nevěnoval jednotlivým znakům závislé práce, pouze ve shodě s žalovaným dogmaticky konstatoval, že byly naplněny. Krajský soud se otázkou naplnění těchto znaků zabýval především v bodech 29 a 32 až 34 napadeného rozsudku. V tomto ohledu NSS neshledal nic, co by mohl krajskému soudu vytknout.

[27] Lze tedy uzavřít, že krajský soud doplnil svou argumentaci oproti svému prvnímu rozsudku o úvahu založenou zejména na § 20 odst. 2 přestupkového zákona. Vedle toho souhlasně odkázal (zejména v bodech 23 a 26 svého rozsudku) i na některé pasáže rozhodnutí žalovaného, což je postup, který jako možný výslovně uvedl NSS ve svém prvním rozsudku v této věci. Již v něm připomněl, že v některých případech je dostačující, pokud se krajský soud s žalobní argumentací vypořádá tím způsobem, že se ztotožní s argumentací některého z účastníků řízení a vhodným způsobem na ni odkáže. V takovém případě není nezbytné ji podrobně opakovat (blíže ke způsobům vypořádání se s žalobními námitkami rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2024, č. j. 10 As 158/2024-45, bod 16). Nutno dodat, že i v tomto ohledu krajský soud dostal závaznému právnímu názoru NSS vyjádřenému v bodě 17 zrušujícího rozsudku. NSS zde uvedl, že „*postačovalo, aby krajský soud výše specifikovanou námitku [ohledně pasivní legitimace stěžovatelky a naplnění znaků závislé práce; pozn. NSS] vypořádal přinejmenším vhodným odkazem na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, který se touto otázkou, na rozdíl od krajského soudu, skutečně zabýval (strana 6 a případně také 7 rozhodnutí žalovaného). NSS zde navíc dodává, že rozhodnutí správních orgánů považuje za plně přezkoumatelná.*“

[28] Závěrem se NSS vyjádří ke dvěma námitkám, které stěžovatelka uplatnila i v první kasační stížnosti, nicméně tehdy na ně NSS věcně nezareagoval, neboť rozsudek krajského soudu rušil pro nepřezkoumatelnost.

[29] První z nich je námitka, že krajský soud prý nezdůvodnil, proč nebylo potřeba doplňovat dokazování ohledně toho, zda byl pracovněprávní vztah s paní B. založen již před 1. 1. 2021. Krajský soud v bodě 39 rozsudku uvedl, že ze zjištěného skutkového stavu a z důkazů založených ve správním spise bylo zřejmé, že stěžovatelka nesplnila svou oznamovací povinnost vůči příslušné pobočce úřadu práce o nástupu do zaměstnání polské státní občanky paní B. nejpozději v den jejího nástupu k výkonu práce, tedy ke dni 3. 1. 2021. Z karty zaměstnance krajský soud ověřil, že pracovní poměr této osoby vznikl ke dni 1. 1. 2021, přičemž oznamovací povinnost, jak vyplynulo ze sdělení příslušného úřadu práce, stěžovatelka nesplnila ani ke dni zahájení kontroly, tedy ke dni 12. 8. 2021.

[30] Krajský soud, vědom si toho, že k případnému promlčení spáchání přestupku přihlížejí i správní soudy (včetně NSS) z úřední povinnosti, vyšel ze zjištění, že v kartě zaměstnance na č. l. 19 správního spisu je uvedeno, že pracovní poměr paní B. začal dne 1. 1. 2021 s datem nástupu do zaměstnání dne 3. 1. 2021. Totéž plyne i z dohody o provedení práce, uzavřené mezi touto zaměstnankyní a stěžovatelkou dne 1. 1. 2021, která je uložena

tamtéž. Je však třeba připomenout, že je ve správním spise založeno na č. l. 3 také poskytnutí informací paní B. při samotné kontrole dne 12. 8. 2021, při němž uvedla, že pro stěžovatelku pracuje již od roku 2016. Zároveň byly na místě předloženy dohody o provedení práce za roky 2018, 2019 a 2020. NSS nicméně konstatuje, že to není rozhodující. I pokud paní B. pracovala pro stěžovatelku někdy v minulosti, z ničeho nevyplývá a ani sama stěžovatelka to netvrdí, že by šlo o navazující kontinuální pracovní činnost a nikoli o jednorázové dohody o provedení práce. Jediným pevným datem je tedy sjednání dohody o provedení práce dne 1. 1. 2021, respektive nástup do práce dne 3. 1. 2021, přičemž ať už by šlo o trvající přestupek ve smyslu § 8 přestupkového zákona či přestupek jednorázový s trvajícím účinky, je vzhledem k začátku běhu promlčecí doby v lednu 2021 zjevné, že tříletá promlčecí doba v době rozhodování správních orgánů neuplynula.

[31] Bylo na stěžovatelce, aby předestřela jasné tvrzení, od kdy podle ní vznikl pracovní právní vztah mezi ní a paní B., a k tomu navrhla konkrétní důkazy. Nelze dost dobře vytýkat správním orgánům a krajskému soudu, že neprovedly podrobnější dokazování k variantě, kterou sama stěžovatelka setrvale uváděla pouze neurčitě a hypoteticky. Krajský soud přitom neprovedení důkazů dostatečně zdůvodnil.

[32] Druhou je námitka, že v jednom dni, kdy proběhla kontrola, nemohl mezi stěžovatelkou a dvojicí pracovníků, kteří se řídili pokyny jednatele syna, vzniknout vztah nadřízenosti a podřízenosti. NSS souhlasí se závěrem krajského soudu, který s odkazem na rozhodnutí žalovaného uvedl, že práci pracovníků nešlo považovat za společenskou úsluhu ani jednorázovou pomoc mezi blízkými. Ze správního spisu vyplynulo, že výkon závislé práce byl sice prokázán v den kontroly, avšak z informací poskytnutých pracovníky v rámci provádění kontroly a z vyjádření k protokolu o kontrole ze dne 18. 10. 2021 bylo zřejmé, že pracovníci vykonávali závislou práci pro stěžovatelku vícekrát přede dnem kontroly. NSS doplňuje, že stěžovatelka v tomto vyjádření konkrétně uvedla, že jednatelův syn si pana Č. „v období července a počátku srpna pozval na výpomoc a to cca 3-4 x“. Ohledně paní T. uvedla, že synovi jednatele vypomáhala „cca 10 x v průběhu termínu 1 roku“, a dále dodala, že ji právě syn jednatele vyplatil ze své odměny. Závěry krajského soudu se tak nepřiči judikatuře NSS, dle níž při „jednorázové či příležitostné spolupráci se jen těžko může mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem vytvořit jakýkoliv vztah, natožpak vztah závislosti“ (rozsudek č. j. 5 Ads 92/2015-24, kterým stěžovatelka argumentovala v kasační stížnosti). Jak totiž plyne z výše uvedeného, v posuzované věci nešlo o jednorázovou spolupráci či výpomoc. Nelze proto tvrdit, že by vztah nadřízenosti a podřízenosti vznikl teprve v den kontroly, jelikož pracovníci pro stěžovatelku vykonávali práci i před tímto dnem. Ani tato stěžovatelčina námitka proto není důvodná.

[33] NSS shrnuje, že napadený rozsudek netrpí žádnou vadou, která by byla důvodem pro jeho zrušení. V novém projednání krajský soud dostal dříve vyslovenému závaznému právnímu názoru NSS a řádně se vyjádřil ke všem stěžovatelčiným námitkám. NSS tak potvrzuje, že stěžovatelka byla pasivně legitimovanou osobou, jelikož prostřednictvím svého zaměstnance umožnila pracovníkům výkon nelegální práce, čímž se dopustila výše specifikovaných přestupků.

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

[34] S ohledem na výše uvedené dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[35] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. ledna 2026

Pavel Molek
předseda senátu